

Charlie Donlea

KAÇIRILAN KIZ

BEYAZ BAYKUŞ: 36

ROMAN: 21

CHARLIE DONLEA / KAÇIRILAN KIZ

Orijinal İsmi: The Girl Who Was Taken

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans
aracılığıyla aracılığıyla alınmıştır.

Published by arrangement with Kensington Publishing Corp. NY, NY USA
and Akcalı Copyright Agency, All rights reserved.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşın

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Çeviren: Duygu Filiz İlhanlı

Editör: Aslı Perker

Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Beyaz Baykuş: Ağustos 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-618-9

© Beyaz Baykuş

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43

facebook.com/beyazbaykusyayinlari – twitter.com/beyazbaykusy

instagram.com/beyazbaykusyayinlari – www.beyazbaykus.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

-Psikolojik Gerilim Serisi-

Charlie Donlea

KAÇIRILAN KIZ

Bir zamanlar kaybolmuştum ama artık kendimi buldum.

Kördüm ama artık görüyorum...

Çeviren: Duygu Filiz İlhanlı

Mary'ye...
Kız kardeşim, baş destekçim, arkadaşım.

TEŞEKKÜRLER

Bir sonraki eserim için sabırsızlıkla bekledikleri sırada bana kendimi bir yıldız gibi hissetmemi sağlayan Kensington'daki aileme özel teşekkürlerimi sunarım. En iyi çabalarımın rağmen bu hikâyeyi berbat etmeme izin vermeyi reddeden editörüm John Scognamiglio'ya; rehberliğin ve anlayışın ve bana yeter artık dediğin için teşekkür ederim. Kitaplarımın duyulmasında mükemmel bir iş çıkaran ve doğru yerlere birkaç kitap yerleştirmeyi bile başaran reklamcım Morgan Elwell'e. Olağanüstü bir kitap kapağı tasarlamış olan tasarım bölümüne. Ve Steven Zacharius, yüreklendirmelerin için sana teşekkür ederim.

Menajerim Marlene Stringer, bu romanı yazdığım esnada benden gelen çılgın telefonları yanıtlarak beni kötü kararlar vermekten kurtardığın için sana minnetlerimi sunuyorum. Özgeçmişine “danışman”ı da resmen eklemiş bulunuyorum.

“Kapılar kapalıyken yaz. Kapılar açıkken yeniden yaz” der Stephen King. Kapıyı açtığımda içeriye ilk davet ettiklerim karım ile kız kardeşimdir. Sizler benim dileyebileceğim en iyi ilk okuyucularsınız. Amy'ye aynı hikâyeyi tekrar tekrar okuyup seviyormuş gibi yaptığı için teşekkür ederim. Bir kitap ne kadar iyi olursa olsun sadece bir klasik olduğu zaman on iki kez okursun – ya da kocan yazdıysa. İlk taslakları daha iyi hale getirebilmem adına verdiği fikirlerin için ve sonunda doğru sonu yazdığımı söylediğin için teşekkür ederim. Mary'ye, oturaklı fikir alışverişleri ve geç saatlerdeki mesajlaşmaları için teşekkür ederim. Bazen bu hikâyelere benden çok daha fazla kafa yordüğünü hissediyorum.

Bir şey ise çok kesin – çok şeytani bir zihnin var ve bu hikâyede bu çok işime yaradı.

Abby ile Nolan'a. Hiçbirini okumamış olsanız da kitap yazmada çok iyi olduğumu düşünmenize bayılıyorum. Ama oturup kitabımı okuyacağınız günler geliyor ve bu geleceğimde beni beklemekte olan bir mutluluk (ve endişe) anıdır. Anne babalarım Brian, Sandee, Fred ve Sue'ya – desteğiniz ve yüreklendirmeleriniz benim için çok kıymetli. Ve eğer kitapçı raflarındaki kitaplarımı düzenlemeye devam edecek olursanız başımı belaya sokacaksınız. Bu yüzden buna bir son verin!

Ve son olarak okuyucularıma. Kitabıma bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım size saatler süren bir eğlence sağlar (ve gece kapınızın kilidini kontrol etmenizi). Lütfen diğer okuyucuların da bulabileceği pek çok kanalda bu kitapla ilgili yorum yazmayı düşünün.

*Amazing grace how sweet the sound
That saved a wretch like me
I once was lost but now i'm found
Was blind but now i see**

* Eski bir Hıristiyan ilahisinin sözleri. Türkçe karşılığı şu şekildedir:
Hayrete düşüren merhamet ne güzeldir sesi
Benim gibi perişan birini kurtardı
Bir zamanlar kaybolmuştum ama artık kendimi buldum
Kördüm ama artık görüyorum

Kaçırma

Emerson Bay, Kuzey Carolina

20 Ağustos 2016

11.22

Karanlık daima yaşamının bir parçasıydı.

Onu aradı, onu düşündü. Onunla beraber tuhaflaştı ve pek çoklarına yabancı şekilde onu hep kendine çekti. Hastalıklı bir şekilde, onun arkadaşlığının mutluluğuna kendisini ikna etti. Ölümün karanlığını, var olmanın ışığına tercih etti. Bu geceye dek. Bir uçurumun önünde durduğu ana dek, öyle bir uçurum ki daha önce hiç rastlamadığı şekilde ölü ve boş, yıldızsız bir gece. Nicole Cutty kendisini yaşamla ölüm arasındaki bu ince çizgide bulduğunda yaşamı seçti. Ve çılgınlar gibi koştu.

El feneri olmadan ön taraftan girdiği sırada gece onu körleştirmişti. Adam ona yalnızca bir kol mesafesinde arkasından geliyordu, bu sayede adrenalin kızın vücuduna hücum etmişti ve onu gözleri ayın pürüzlü parıltısına alışınca dek yanlış yönde birkaç adım ilerletti. Kız arabasını görünce yönünü değiştirerek oraya doğru koştu, kapıyı hızla açana kadar kapının kolunu beceriksizce aradı. Anahtarlar kontakta sallanırken Nicole motoru çalıştırıp vitesi taktı ve gaza bastı. Gaza öyle hızla bastı ki önündeki araca neredeyse yandan çarpyordu. Arabasının farları kapkara geceyi diriltti ve gözünün ucuyla adamın tişörtünün renginden bir parıltı gördüğünde adam önündeki park etmiş arabanın kaportasının etrafında belirdi. Tepki verecek zamanı yoktu. Tekrar çakıl yolda yol

almaya başlayınca kadar tekerlekler adamın vücudunun yarattığı engibeyi kavrarken çarpışma anındaki küt sesini ve arabanın egzozundan çıkan korkunç sallantıyı hissetti. Karşılık düşünmeden gelmişti. Gazı sonuna dek kökledi ve keskin bir U dönüşünden sonra dar yoldan hızla ilerledi, ardında her şeyi bırakarak.

Otobana çıktığı sırada Nicole direksiyona tutundu, arabanın arkasının savrulması durana kadar sürücü koltuğunda sallandı ve saatte yüz yirmi kilometreyi geçtiğini gösteren hız göstergesini görmezden geldi. Adamın onu tuttuğu kolunu büktü, şimdiden koyu mor renkte bir çürük belirmektedir, gözleri ise ön camdan dikiz aynasına doğru gidip geliyordu. Üç kilometre bu hızla gittikten sonra ayağını gaz pedalından çekti ve dört silindirli motor da sessizliğe büründü. Kurtulmuş olmak onu rahatlatmadı. Bu gece olanların unutulup gidemeyeceği kadar çok şey yaşanmıştı. Yardıma ihtiyacı vardı.

Onu sahile götürecek olan bağlantı yoluna girerken Nicole yardım isteyemeyeceği insanları listeden sildi. Beyni böyle çalışırdı, olumsuz şekilde. Kimin ona yardım edebileceğine karar vermeden önce, ona zararı dokunabilecek tüm insanları eledi. Listenin başında ailesi vardı. Polis az farkla ikinci sıradaydı. Arkadaşları ihtimaller dahilindeydi ama narinlerdi, histeriklerdi ve Nicole, bu gece olanların sadece bir kısmını anlatsa bile paniğe kapılacaklarını biliyordu. Zihni, diğer hepsini eleyip de tek gerçek ihtimali buluncaya dek çalkalandı.

Nicole dur işaretinde durdu, telefonunu eline aldı. Ablasına ihtiyacı vardı. Livia ondan daha akıllıydı. Nicole'ün hiç olmadığı kadar mantıklıydı. Eğer Nicole yaşamlarındaki son gerginliği önemsemeyip aralarındaki soğukluğu görmezden gelebilseydi, Livia'ya hayatı pahasına güvенеbileceğini biliyordu. Bundan emin olmasaydı bile başka seçeneği yoktu.

Telefonu kulağına götürdü ve gözyaşları yanaklarından süzülürken telefonun çalışını dinledi. Vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Kumsal partisine bir blok ötedeydi.

“Aç sunu, aç, aç. Lütfen Livia!”

Kaçış

İki Hafta Sonra

Emerson Bay Ormanı*

3 Eylül 2016

11:54

Çuval bezini kafasından çekip nefes almaya çalıştı. Ne olduğu belirsiz şekiller gözlerinin önünde gidip gelirken ve karanlık yok olurken gözlerinin alışması zaman aldı. Adamın sesini dinledi ama tek duyabildiği dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdu. Çuval bezinden torbayı yere atıp, sığınağın kapısına doğru parmak ucunda ilerledi. Aralandığını görünce şaşırdı ve yüzünü, kapıyla çerçeve arasındaki aralıktan sokarak yağmurun şakır şakır üzerine yağdığı ağaçların olduğu karanlık ormana doğru baktı. Kapıdaki açıklıktan dışarıya göz atarken gözbebeğinde sıkıca yerleştirilmiş bir kamera lensi olduğunu hayal etti. Sonra kameranın fokusu önce kapıyı, sonra sığınağı, sonra ağaçları, en sonunda ise tüm ormanın uydu görüntüsünü aldığı yavaş geri bir zum ile geriledi. Zihnindeki görüntüsünde kendisini ufak ve güçsüz hissetti, ormanın derinliklerine gömülmüş bir sığınakta bir başınyadı.

Bunun bir test olup olmadığını sorguladı. Eğer kapıyı itip ormana ayak basarsa, adamın orada onu bekliyor olma ihtimali vardı. Ama eğer açık kapı ve onun prangalarından kurtulduğu bu an bir ihmal ise bu adamın ilk hatasıydı ve son iki haftadır kızın eline geçen tek fırsattı. Bu, bodrumdaki duvarda yer alan zincirlerinden kurtulduğu ilk andı.

* Koy anlamına gelir.

Elleri halen önünde bağlı ve titrer halde kapıyı iterek açtı. Çarpan yağmur ciyaklamalarını bastırmadan önce menteşeler gece sessizliğinde gıcırdadı. Bir an için korkuyla geri çekilerek bekledi. Gözlerini sıkıca kapatıp kendini düşünmeye zorladı, sakinleştirici ilaçların getirdiği sersemliği üzerinden atmayı denedi. Bodrumdaki saatler süren karanlık ona geri geldi ve bir şimşek gibi zihninde çaktı. Bir kaçış fırsatı doğarsa bunu kullanacağına dair kendine verdiği söz de öyle. Günler evvelinden, kurbanlık koyun gibi yürümektense özgürlüğü için mücadele verirken ölmeyi yeğleyeceğine karar vermişti.

Sığınaktan, yüzünden aşağıya soğuk çizgiler halinde inen yoğun ve sık yağmura doğru tereddütlü bir adım attı. Bir an için sağanak yağmurun altında durup suyun kafasındaki belirsizliği dağıtmasını bekledi. Sonra koştu.

Orman karanlık, yağmur ise şiddetliydi. Bantlarla bağlı bilekleriyle, yüzünü kesen dalları itmeye çalıştı. Bir kütüğe takılıp kaygan yaprakların üzerine düştükten sonra yeniden kendini kalkmaya zorladı. Günleri saymıştı ve on iki gündür kayıp olduğunu sanıyordu. Belki de on üç. Onu tutsak eden kişinin onu tutup beslediği karanlık bodrumda mahsur halde yorgunluğun onu uzun bir uykuya yatırdığı bir anda bir günü kaçırmış olabilirdi. Bu gece adam onu ormana götürmüştü. Arabanın bagajında hoplarken korku onu ele geçirmişti ve midesini bulandıran bir his sonun yaklaştığını söylüyordu. Ancak şimdi özgürlük hemen önünde duruyordu; bu orman, bu yağmur ve bu gecenin ötesinde bir yerlerde eve dönüş yolunu bulabilirdi.

Körlemesine, ondan her türlü yön duygusunu çalan kararsız dönüşler yaparak koştu. Sonunda, ıslak zeminde tekerlekleri su sıçratan bir tırın sesini duydu. Hızla nefes alıp vererek sese doğru koşarak oradan onu iki şeritli yola çıkaran toprak seti aştı. Uzakta tırın kırmızı arka lambaları hızla ilerliyor, her geçen saniye gözden kayboluyordu.

Yolun ortasına doğru tökezleyerek, titrek bacakları üzerinde yalayabilecekmış gibi o ışıkların peşinden gitti. Yağmur yüzünden aşağıya şakır şakır yağdı, saçlarını düğümledi, yırtık pırtık kıyafetlerini ıslattı. Çıplak ayak, düşe kalka, arkasında fırtınanın silmeye çalıştığı eğri büğrü kan izi bırakan sağ ayağındaki derin yara –ormanda koşarken olan– yüzünden düşe kalka devam etti. Adamın ormandan çıkacağı endişesi ile adamın yakınında olduğu, hemen arkasında kafasına bir çuval geçirip onu yeniden penceresiz bodrum katına kapatmaya hazır olduğu düşüncesiyle kendisini devam etmeye zorladı.

Onu gördüğünde, susuzluktan ve ve zihni gidip geldiği için gözlerinin onu yanılttığını sandı. Uzakta minik beyaz bir ışık. Işık ikiye bölünüp boyutu büyüyünceye dek oraya doğru sendeledi. Yolun tam ortasında durdu ve bağlı ellerini başının üzerinde salladı.

Araba yaklaşırken yavaşladı. Uzun farlarıyla kızın ıslak kıyafetlerini, çıplak ayaklarını, yüzünü kaplayan çizikler ve boynundan süzülerek tişörtünü kırmızıya boyayan kanı aydınlattı.

Araba durdu. Silecekler iki yana su sıçratıyorlardı. Sürücünün karpısı açıldı. “İyi misin?” diye bağırdı adam, fırtınanın gürültüsünde.

“Yardıma ihtiyacım var” dedi kız.

Bu, günlerdir ağzından çıkan ilk kelimelerdi, sesi çatallı ve kuruydu. Sonunda, yağmurun tadının çok lezzetli olduğunu fark etmişti.

Adam ona doğru yaklaştığında kızı hemen tanıdı. “Aman Tanrım! Tüm ülke seni arıyor.” Kızı kolları arasına alıp onu arabaya doğru götürerek öndeki yolcu koltuğuna dikkatlice oturttu.

“Sür!” dedi kız. “Geliyor, biliyorum.”

Adam hemen diğer tarafa geçti, daha kapısı bile kapanmadan arabayı çalıştırmıştı bile. 57. Otoban’da hızla ilerlerken 911’i aradı.

“Arkadaşın nerede?” diye sordu adam.

Kız ona baktı. “Kim?”

“Nicole Cutty. Kaçırılan diğer kız.”

Kitap Turnesi

On iki ay sonra

New York
Eylül 2017
8.32

Megan McDonald sandalyede dimdik oturmuş, Dante Campbell'ın, bir makyözün burnunu pudraladığı ve yapımcıların etrafa emirler yağdırıp, aydınlatmadaki değişiklikler ve reklamın kalan süresini bağışladıkları genel kaos havası sürerken röportaj notlarına aralıksız göz gezdirişini izledi. Omzunu silkelemesi ve derin nefes alması fayda etmemişti, hatta sancımaya başlayan boyun kasında bir düğümlenmeye neden olmuştu. Bir başka makyöz yanaklarına fırçayla dokununca, ani bir korkuyla sarsıldı.

“Özür dilerim tatlım. Biraz fazla parlıyorsun. Kapat gözlerini.”

Megan gözlerini kapalı tutarken kadın yüzünde fırçayı gezdirdi. Televizyon kameralarının gerisinde karanlıktaki bir ses geri saymaya başladı. Megan'ın ağzı kupkuruydu, fark edilebilir bir titreşim ellerini ele geçirmişti. Makyaj yapanlar ortadan çekildiler ve bir anda geriye, Dante Campbell'ın önünde parlak ışıklar altında oturan Megan kalmıştı.

“Beş, dört, üç, iki... Canlı yayındasınız.”

Megan titreşen ellerini kalçalarının altına koydu. Dante Campbell kameralara doğru bakıp daha önce çalıştığı ses tonu ve

onun programının en üst sırada olduğu sabah programı sunucuları tarafından mükemmel şekilde kullanılan değişen ses ritmiyle konuştu.

“Hepimiz Megan McDonald’ın yürek burkan hikâyesini biliyoruz. 2016 yazında kaçırılan Emerson Bay şerifinin kızı. Gerçek bir Amerikalı. Megan, olaydan bir yıl sonra, kaçırılmasını ve cesaret isteyen kaçışının gerçek hikâyesini anlattığı kitabı *Kayıp* ile aramızda.” Dante Campbell bakışlarını kameradan çekip konuğuna gülümsedi. “Megan, programımıza hoş geldin.”

Megan, güçlükle yutkundu. Ağzı neredeyse boğulmasına neden olacak kadar kuruydu. “Teşekkürler” dedi.

“Tüm ülke ve tabii ki Emerson Bay, senin hikâyeni bir yıldan uzun bir süredir duymak istiyorlar. Bunu sonunda paylaşmana neden olan şey nedir?”

Bu röportaj ayarlandığından beri Megan vereceği cevaplarla ilgili zorlanıyordu. Büyük Dante Campbell’a doğruları –kitabı yazmanın annesinin acısını dindirmenin ve kendisine nefes alabileceği bir alan yaratmasının en basit yolu olduğunu– söyleyemezdi. Endişeyle ve öfkeyle delirmiş olan annesini birkaç ayığına yakasından düşürmek için bulduğu bir yoldu.

“Zamanı gelmişti” dedi Megan, onu parlak ışıkların altından kurtaracak cevaplara sonunda karar vererek. “İnsanlara anlatmaya hazır olmadan önce her şeyi sindirmem gerekiyordu. Bunu yapma fırsatım oldu ve artık hikâyemi anlatmaya hazırım.”

“Sindirmen ve eminim ki iyileşmen için” diye ekledi Dante Campbell.

Elbette diye düşündü Megan. Çünkü sonuçta koca bir yıl geçmişti ve böylesi bir zaman aralığı iyileşmesi için yeterli olmalıydı. Pek tabii, bir tam yıl onu yeniden bütün hissettirecekti. Çünkü eğer Megan, iyileşmiş, mutlu ve ayağa kalkmış şekilde olmasaydı

sabah televizyonunun kraliçesi Dante Campbell onu detaylar için kurcarken aşağılık görünürdü. “*Lütfen...*” diye içinden geçirdi Megan. “*İzleyicilere benim ne kadar iyileştiğimi ve toparlandığımı söyle.*”

“Tabii o da var” dedi Megan.

“Eminim böyle bir şeyi atlatmak çok uzun zaman alır ve bir şekilde tüm bu olayları kitabında kaleme almak iyileştirici olmuştur.”

Megan gözlerini devirmemek için kendisine engel oldu. Kitabın yazım sürecini tanımlamak için pek çok sıfat vardı. *İyileştirici* bunlardan biri değildi.

“Öyle oldu.” Megan dudakları birbirine bastırılmış halde gülümsedi. Bu onun yeni gülümsemesiydi, elinden gelen en iyisiydi ve lise yıllığını karıştırırken gördüğü fotoğraftakinden çok farklıydı. O zamanlar gülümsemesi genişti, kıvrımlı dudakları arasında düz, beyaz dişleri boşluğu dolduruyordu. Başta denedi ancak o kocaman gülümsemeyi taklit etmek çok zordu, bu yüzden de bu yeni gülümsemeyi bulmuştu. Dudaklar birleşmiş, köşeler yukarıda. Mutlu. İnsanlar buna inanıyorlardı.

“İnsanlar senin kitabını okurken neyi beklemeliler?”

Megan çoğunu kendi yazmadığından –o ayrıcalık, kapakta bir satır ile belirtilen psikiyatrina aitti– pek emin değildi.

“Kitap, şey... Bilirsiniz, o geceyi anlatıyor.”

“Kaçırıldığın geceyi” diye açıkladı Dante.

“Evet. Ve tutsak edildiğim iki haftayı. Çoğu tutsakken aklımdan geçenlerle ilgili. Nerede tutulduğum ve tüm başarısız sonuçlanan kaçma girişimlerim hakkında. Ve bilirsiniz, ormanda koştuğum gece.”

“Kaçtığın gece.”

Megan tereddüt etti. “Evet. Kitap kaçışımı belgeliyor.” Tekrar o zayıf gülümseme. “Ve Mr. Steinman ile ilgili bir bölüm var.”